

Arrest

nr. 174 169 van 5 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat T. DUJARDIN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Qalai Yadghar, een dorp in de provincie Maydan-Wardak. Heel uw leven woonde u hier samen met uw vader, moeder en twee broers. U bent Hazara van etnische origine en een Ismailiet van geloofsovertuiging. U ging naar school tot de twaalfde graad en studeerde gedurende twee à drie jaar Engels. Omwille van veiligheidsredenen stopte u met school in het midden van de twaalfde graad. Daarna hielp u uw vader die landbouwer was. In januari 2013 ging u aan de slag in het kader van een project van DAI, een partnerorganisatie van USAID. Zij bouwden onder meer wegen, bruggen en scholen in de regio. U moest voornamelijk vertalen en tolken tussen Afghanen en buitenlanders. Daarnaast moest u soms ook eten klaarmaken voor de arbeiders. Uw contract bij deze organisatie liep ten einde in de maand april 2015. Zo'n tien of elf dagen

nadat u gestopt was met werken voor DAI ging u boodschappen doen in het districtscentrum. Wanneer u 's avonds terug naar huis keerde werd u onderweg aangevallen door vier of vijf mannen. U weet niet wie deze mannen waren want hun gezichten waren bedekt en ze zeiden niets. Door de verwondingen die u had opgelopen moest u vervolgens bijna een maand in het ziekenhuis blijven. De dag dat u terug thuis kwam zei uw moeder dat er op een nacht een dreigbrief voor de deur van uw huis was gelegd. In deze brief stond geschreven dat u gedood moest worden omwille van uw werk met de buitenlanders, hetgeen als een samenwerking met de ongelovigen tegen de islam werd gezien. De dag nadien vertrok u met behulp van een mensensmokkelaar uit Maydan-Wardak. Op de vijfde of de zesde dag van de eerste 'eid' (22 of 23 juli 2015) verliet u Afghanistan. Via Herat of Nimroz bereikte u Iran. Vanuit Iran reisde u door naar Turkije en vervolgens Griekenland. U volgde de Balkan route en kwam op 14 september 2015 aan in België. De dag nadien meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde u zichzelf vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: twee certificaten met betrekking tot uw activiteiten voor DAI/USAID en uw 'taskara' (identiteitsbewijs) van Afghanistan.

B. Motivering

Op basis van de analyse van uw verklaringen dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, aannemelijk te maken.

U baseert uw vrees voor vervolging op uw professionele activiteiten als vertaler-tolk Pashtu/Dari- Engels voor de organisatie USAID. Het is echter opvallend hoe weinig concrete informatie u hieromtrent kan geven, zowel met betrekking tot de organisatie zelf alsook betreffende uw precieze activiteiten in dit kader. Zowel bij Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS haalde u aan dat u werkte voor "DIA" (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker DVZ, dd. 18 december 2015 en CGVS p. 6). Op het CGVS verklaart u hierover spontaan dat DIA een sectie is binnen USAID. Gevraagd om de activiteiten van deze organisatie nader toe te lichten antwoordt u op vage en bevreemdende wijze dat u "niet zo veel informatie heeft", maar dat "ze dingen maakten zoals bruggen". U kan echter niet preciseren waarvoor deze sectie dan precies verantwoordelijk was binnen USAID en weet zelfs niet waarvoor de afkorting DIA eigenlijk staat (CGVS p. 7), hoewel u nochtans gedurende meer dan twee jaar als vertaler-tolk binnen dit bedrijf zou gefunctioneerd hebben. Al even opmerkelijk is het feit dat u bij DVZ stelde dat het om een Amerikaanse organisatie gaat (vragenlijst CGVS), maar dat u op het CGVS opeens niet meer zeker weet wie de leiding precies had en stelt dat er Amerikanen en Canadezen waren. Wat de Canadezen dan juist deden binnen deze organisatie weet u echter niet, het enige argument dat u hieromtrent kan aanbrengen is dat op uw ID-card en uw appreciatiecertificaat de Canadese vlag prijkt (CGVS p.7). Nochtans, als u de moeite had genomen om dit certificaat -dat u overigens eveneens voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas - beter te bestuderen, zou u kunnen opgemerkt hebben dat het niet om de vlag van Canada gaat maar wel om de vlaggen van het Verenigd Koninkrijk, Afghanistan en de Verenigde Staten (zie document 2 in inventaris). In dat geval had u trouwens eveneens kunnen ontdekken dat de afkorting van deze organisatie in feite niet DIA maar wel DAI is, en dat het om een Amerikaanse partnerorganisatie van USAID gaat en niet een sectie daarvan. Ook met betrekking tot uw periode van tewerkstelling voor deze organisatie zijn uw verklaringen op zijn zachtst uitgedrukt remarquabel. Bij DVZ stelde u namelijk dat u hier aan de slag was van april 2013 tot juni 2015 (zie vragenlijst CGVS). Op het CGVS geeft u echter aan dat u hier begon te werken in januari 2013 en stopte met werken in april 2015. Gewezen op wat u eerder bij DVZ verklaarde lijkt u zelf volledig in de war te geraken, en wijt u dit misverstand aan het feit dat u de maand "januari" eigenlijk "juni" noemt, iets wat uw achtergrond als vertalertolk weliswaar opnieuw ernstig in vraag stelt (CGVS p. 7). Dit vermoeden wordt alleen maar versterkt door de bevreemdende manier waarop u uw dagdagelijkse taken voor deze organisatie toelicht (CGVS p. 5, 6), waardoor niet anders dan geconcludeerd kan worden dat uw herinneringen aan deze job bijzonder beperkt en allerm minst doorleefd zijn. Er kan niet van u verwacht worden dat u de allerkleinste details kent omtrent de organisatie waarvoor u werkt, of een dagboek van uw loopbaan bijhoudt. Wel is het uiterst merkwaardig dat u, die beweert gedurende meer dan twee jaar als tolk gefunctioneerd te hebben - een beroep waarbij u bovendien in nauw contact met het buitenlandse en leidinggevende personeel stond -,dermate weinig concrete informatie kan geven en bovendien zelfs ronduit foutieve beweringen maakt.

Gelijkaardige vaststellingen werden gedaan met betrekking tot de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielrelaas. Zo stelt u onder meer dat u, een paar dagen nadat u gestopt was met werken voor DAI/USAID, door onbekende personen aangevallen werd op de weg van het districtscentrum naar uw dorp. Gevraagd om dit incident concreet in de tijd te situeren, kan u hier vreemd genoeg niet meteen een helder antwoord op formuleren (CGVS p. 13), hoewel u eerder tijdens het gehoor nog zwaar had beargumenteerd dat u gestopt was met werken in april 2015 (CGVS p. 7). Al even bizar is het feit dat u stelt dat er niets werd gezegd en dat u dus ook niet met zekerheid weet waarom deze mannen u

eigenlijk aanvielen (CGVS p. 13). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u het vrij stevig te verduren kreeg tijdens deze aanval, en lijkt het dan ook uiterst twijfelachtig dat men tijdens een dergelijke brutale belaging de kans om u rechtstreeks te intimideren - of op zijn minst de reden duidelijk te maken waarom u werd gevisieerd - zou laten liggen. Het feit dat men u vervolgens een dreigbrief stuurt met een doodsvonniss lijkt in datzelfde opzicht een tweede, en al even opmerkelijke, gemiste kans om niet aan te geven wat uw precies werd aangewreven. Bovendien verklaarde u op het CGVS dat deze dreigbrief gestuurd werd terwijl u in het hospitaal verbleef waar u herstelde van de hierboven vernoemde aanval (CGVS p. 14). Gevraagd om ook deze gebeurtenis op de Afghaanse kalender situeren kan u echter opnieuw vreemd genoeg geen eenduidig antwoord geven. U verklaart hierover dat men deze brief naar u thuis stuurde terwijl u nog in het hospitaal was, en dat uw moeder u dit pas vertelde toen u terugkeerde uit het ziekenhuis. Uw moeder zou u echter niet gezegd hebben wanneer ze deze brief - waarin zowaar uw doodsvonniss betekend stond - precies had ontvangen, en frappant genoeg vroeg u hier blijkbaar zelf ook niet naar (CGVS p. 14). Ondanks het feit dat dit ronduit ongeloofwaardig is, staat dit eveneens volledig haaks op de verklaring die u hierover aflegde bij DVZ. Hier gaf u namelijk aan dat de Taliban deze dreigbrief pas stuurde nadat u weer thuis was (zie vragenlijst CGVS). Daarnaast verklaarde u bij DVZ eveneens dat de Taliban reeds zeven à acht maanden voor uw vertrek op de hoogte was van uw professionele activiteiten voor DAI/USAID (zie vragenlijst CGVS). Op het CGVS stelt u echter dat uw problemen pas begonnen nadat u gestopt was met werken aldaar (CGVS p. 13, 15). Geconfronteerd met deze discrepantie verklaart u vreemd genoeg dat u dit niet zo gezegd heeft, maar dat u naar zeven of acht maanden voor de datum van het interview bij DVZ verwees (CGVS p. 15). Nochtans werden de verklaringen die u maakte bij DVZ aan u voorgelezen in uw moedertaal, en door u ondertekend ter goedkeuring. Het lijkt er dan ook sterk op dat u de chronologie van zowaar de meest essentiële gebeurtenissen binnen uw relaas, met name de afgifte van de dreigbrief en de start van uw problemen, niet beheerste, of zelfs aanpaste naargelang het verloop van het tweede gehoor.

Tot slot slaagt u er ook niet in om eenduidig te zijn wat betreft het moment van uw vertrek uit Afghanistan, en al evenmin wat betreft de periode die hieraan vooraf ging. Zo beweerde u op het CGVS dat u in april gestopt was met werken voor DAI/USAID, en dat u tien, elf, twaalf of zes dagen later aangevallen werd door de Taliban (CGVS p. 13, 15). Deze aanval zou bijgevolg ten laatste aan het begin de maand mei moeten plaatsgevonden hebben. Vervolgens lag u ongeveer 25, 26 of 27 dagen in het ziekenhuis (verklaring DVZ, CGVS p. 13, 14), waardoor u aan het einde van de maand mei of het begin van de maand juni weer thuis zou geweest zijn. Ook stelde u dat u de dag na uw terugkomst uit het ziekenhuis uw dorp met behulp van een smokkelaar verliet (CGVS p. 14), hetgeen dan in principe ten laatste begin juni zou hebben kunnen plaatsgevonden. Wanneer u echter gevraagd werd om uw vertrek uit Afghanistan te situeren op de kalender, stelt u dat dit op de 5de of 6de dag van de eerste 'eid' was, of met andere woorden in de periode kort na de Ramadan (CGVS p. 15). In 2015 viel het einde van de Ramadan (de eerste 'eid') op 18 juli. Dit betekent dat u Afghanistan zou verlaten hebben rond het einde van de maand juli, hetgeen maar liefst twee maanden afwijkt van de door u voorgehouden chronologie van de gebeurtenissen. Uit deze analyse kan dan ook niet anders dan vastgesteld worden dat u uw verhaal op een opvallend gebrekkige en tegenstrijdige wijze geconstrueerd heeft, en dat bovenvermelde feiten bijgevolg ook niet als authentiek kunnen worden aangenomen.

Verder, en niet in het minst, zijn ook uw verklaringen met betrekking tot uw regio van herkomst bijzonder twijfelachtig en weinig geloofwaardig. Zo is het opvallend dat u slechts een beperkt aantal naburige dorpen bij naam kan noemen, en deze gedurende het gehoor meermaals herhaalt. U vermeldt onder meer dat u naar school ging in Qalai Sarkari (CGVS p. 3, 4). Gevraagd naar welke plaatsen u passeerde op uw weg naar school spreekt u over Chesme Surkhak en Sarelar (CGVS p. 4). Noch de plaatsnaam van uw school noch deze andere twee dorpen konden weliswaar op de beschikbare kaarten en satellietfoto's teruggevonden worden. Echter, wanneer u bovendien naar andere scholen in de omgeving wordt gevraagd, stelt u dat er nog één school was die verder weg lag. U vernoemt vervolgens een lyceum dat 25 kilometer verderop in Maydan Shahr, de provinciehoofdstad, zou liggen (CGVS p. 4). Van het feit dat er nog diverse scholen zijn binnen het district van Jalrez zelf, die veel dichterbij uw eigen dorp liggen (info zie administratief dossier), lijkt u dus vreemd genoeg niet op de hoogte. Wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd werd om uw dorp Qalai Yadghar binnen het district van Jalrez te situeren, stelt u dat het dichtbij de weg naar Bamyān ligt (CGVS p. 9). U spreekt in deze context eveneens over een plaats genaamd Takana. U kan echter niet aangeven waar Takana precies gelegen is, en weet zelfs niet tot welk district dit dorp eigenlijk behoort (CGVS p. 9). Ook met betrekking tot de andere districten van de provincie Wardak zijn uw verklaringen op zijn minst eigenaardig. Zo stelt u eerst dat uw dorp dichtbij Sanglakh en het eerste deel van Behsud ligt (CGVS p. 9). Nochtans is Sanglakh in feite geen district van de provincie Wardak, maar wel een regio binnen uw eigen district Jalrez. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt welke andere districten er dan precies deel uitmaken van Wardak, verklaart u dat er acht districten zijn (CGVS p. 9). Hoewel dit aantal klopt, geeft u hiermee de indruk dat uw kennis erg ingestudeerd en allesbehalve authentiek is. Dit vermoeden wordt helaas

bevestigd wanneer u vervolgens de districten netjes opsomt, maar het district Chak vergeet te benoemen en over "Jalgar" spreekt (CGVS p. 9), hetgeen enkel als plaatsnaam in India kon teruggevonden worden. Gevraagd welke van deze districten er aan Jalrez grenzen, antwoordt u vervolgens verbazingwekkend genoeg dat enkel Sanglakh dit doet (CGVS p. 9, 10), hoewel u dit net hiervoor niet vernoemd had als één van de acht districten. U voegt hier nog aan toe dat de andere districten ver weg liggen en dus geen grens hebben met Jalrez (CGVS p. 10). Het feit dat u slechts een paar minuten voordien nog stelde dat het eerste deel van Behsud "dichtbij" was (CGVS p. 9), was u dus blijkbaar eveneens alweer vergeten, net zoals het feit dat er nog drie andere districten grenzen aan Jalrez (namelijk Daymirdad, Nerkh en Maydanshahr, zie administratief dossier).

Ook uw ruimere kennis van de regio kan de twijfels omtrent uw - althans recente - herkomst niet bijstellen. Gevraagd of uw district een grens heeft met andere provincies van Afghanistan verklaart u immers eerst dat het aan de provincie Logar grenst, om vervolgens snel te corrigeren naar de provincie Bamyān (CGVS p. 10). Nochtans is er met geen van deze beide provincies een grens, maar wel met de provincie Parwan. Ook wanneer het over de naburige rivieren gaat zijn uw uitspraken opmerkelijk. Zo bevestigt u dat er dichtbij uw dorp een rivier is, en vertelt u in die context spontaan over twee rivieren die samenvloeien in de buurt van de 'bazaar' en de 'hamam' (CGVS p. 10). Deze rivieren komen volgens u enerzijds van Takana, het dorp dat u eerder niet kon situeren, en anderzijds van Oonay, een dorp dat eveneens niet kan teruggevonden worden op de beschikbare kaarten. U lijkt overtuigd van uw zaak en toont hoe het precies in mekaar zit door een schets te maken op papier (CGVS p. 10, schets zie notities tolk). Wanneer het later opnieuw over dit gebied gaat beschrijft u dit op exact dezelfde wijze, alleen voegt u er hier op dat moment eigenaardig genoeg aan toe dat dit vijf kilometer van uw huis is en dat u nog nooit op deze plaats geweest bent (CGVS p. 17), hoewel u ze voordien nog in kaart had gebracht. Dit geeft des te meer de indruk dat u de informatie met betrekking tot deze regio vanbuiten geleerd heeft. Ook stelt u daarbij dat deze rivieren niet in de buurt van het districtscentrum van Jalrez samenkomen (CGVS p. 17), hetgeen nochtans wel uit de beschikbare kaarten blijkt. Op de vraag welke nu concreet de omliggende dorpen van Qalai Yadghar zijn verwijst u opnieuw naar twee dorpen die u voordien reeds vernoemde, namelijk Qalai Sarkari, oftewel de plaats waar u naar school ging, en Qalai Shahrukh, het dorp waar uw zus woont (CGVS p. 10). Opvallend is dat u hierbij meteen vermeldt dat er "geen andere dorpen in de buurt zijn", en vervolgens de vraag of u nog andere dorpen in de ruimere omgeving of op districtsniveau kent met datzelfde antwoord ontwijkt (CGVS p. 10). In diezelfde context blijkt u ook geen dorpen te kennen die aan de andere kant van de rivier gelegen zijn, en stelt u verkeerdelijk dat er geen waterdammen en geen mijnen in uw district gelegen zijn (CGVS p. 10). Ook wanneer u aan het einde van het gehoor nogmaals een kans gegeven wordt om uw herkomst uit deze regio te staven, slaagt u er niet in om de indruk die u eerder had gegeven bij te stellen. Zo noemt u drie plaatsen op langs de weg richting Bamyān (Seyah Khaak, Kotale Onai en Kotale Hajigak, CGVS p. 16), waarvan er weliswaar opnieuw geen enkele kan worden teruggevonden op de beschikbare kaarten en satellietfoto's. Het lijkt er dan ook erg op dat u lukraak plaatsnamen opnoemt, zeker daar u even later zelf de vraag stelt in welke context u voordien de plaats Hajigak ook al weer had genoemd (CGVS p. 17). De confrontatie met diverse dorpen die allen in de buurt van het districtscentrum van Jalrez gelegen zijn (Kalacha, Sar Bagh Ha, Qala Sengar Kharote, Qala Sayyid, Seya Qoul), net zoals uw dorp, kan ook hier geen soelaas meer brengen. Het dorp Kalacha doet bij u dan wel een belletje rinkelen, maar situeert u vreemd genoeg aan de verkeerde kant van de rivier terwijl u het aanduidt op de schets die u eerder maakte (CGVS p. 17 + notities tolk). Seya Qoul bestaat volgens u niet, wel Qol-e Qasim en Qol-e Dosti. Qol-e Dosti is inderdaad een dorp in de omgeving van het districtscentrum van Jalrez, Qol-e Qasim daarentegen kon evenmin gelokaliseerd worden op één van de kaarten. Frappanter is echter het feit dat u beweert dat er slechts twee "qouls" bestaan, terwijl er in het district van Jalrez (en overigens over het algemeen in Afghanistan) ettelijke dorpen zijn wiens naam de term "qoul" bevat. Op de vraag of u dan misschien nog plaatsen kent waar er Hazara's - de bevolkingsgroep waar u deel van uitmaakt en die een belangrijke minderheid in de regio vormt - wonen, verwijst u opnieuw naar Qalai Sarkari, de plaats waar u naar school ging, en uw eigen dorp (CGVS p. 17). Andere Ismailieten - de religieuze minderheid waartoe u behoort - weet u blijkbaar evenmin wonen, meer nog, u stelt dat uw dorp zowaar het enige binnen het district is waar er Ismailiten leven (CGVS p. 17).

Ondanks het feit dat het lokale media-aanbod u niet onbekend is (CGVS p. 10) kon u eveneens opvallend weinig (correcte) informatie verschaffen omtrent recente incidenten en politieke figuren/gezaghebbers uit uw regio. Zo lijkt u van het feit dat er in april 2015 nog twee telefoontorens in een naburig district werden opgeblazen door de Taliban concreet niets af te weten (CGVS p. 10). Wel begint u spontaan te vertellen over een grote aanval op controleposten in uw district. U verklaart hierover op bijna kunstmatige wijze dat er "checkpoints van de mensen van Bamyān" werden aangevallen, en voegt hieraan toe dat het om zeven checkpoints in totaal ging, waarvan er op drie de vlag van de Taliban werd gehesen (CGVS p. 10). U toont hierbij echter opnieuw aan dat u niet vanuit authentieke herinneringen spreekt, maar dat u deze informatie heeft ingestudeerd. De aantallen van de

respectievelijk zeven en drie checkpoints die u vernoemde kunnen inderdaad in sommige artikels omtrent deze gebeurtenis teruggevonden worden. In diezelfde bronnen kon u echter eveneens lezen dat het om checkpoints van de Afghan Local Police (ALP) ging, en dus niet om checkpoints “van de mensen van Bamyān” zoals u eerder aanhaalde, en dat Bamyān enkel vermeld werd als herkomstregio van enkele van de politieagenten die hierbij omkwamen. Helemaal bizar is het feit dat u dit grote incident geenszins in de tijd kan situeren hoewel het zich voordeed aan het begin van de maand juli in 2015, oftewel in de periode net voor uw vertrek uit Jalrez (althans volgens uw eigen verklaringen). In diezelfde context is het eveneens zeer eigenaardig dat u zich niet blijkt te herinneren dat bij deze aanval Hazara's het doelwit vormden, de bevolkingsgroep en belangrijke minderheid in Afghanistan waartoe u zelf nochtans behoort (CGVS p. 11). Van de situatie in de provinciehoofdstad Maydānshahr blijkt u al even weinig op de hoogte te zijn, daar u er niet in slaagt om concrete en recente veiligheidsincidenten te benoemen (CGVS p. 19), hoewel er in mei 2015 - oftewel opnieuw in de periode net voor uw vertrek - nog een ernstige zelfmoordaanslag op het gerechtsgebouw plaatsvond.

Daarnaast heeft u eveneens merkwaardige herinneringen aan de politieke machtshebbers en sleutelfiguren uit uw regio. Zo verklaart u dat commandant Reza de lokale politiechef is van het district van Jalrez, en dit reeds gedurende drie à vier jaar. Zijn voorganger kent u bijgevolg niet (CGVS p. 18). Nochtans spreken diverse bronnen over Allāuddin als politiechef van Jalrez, een commandant die in 2013 nog gewond raakte bij een opmerkelijke aanval door één van zijn eigen korpsleden. Indien u in deze periode werkelijk in Jalrez had geleefd, is het op zijn minst verbazingwekkend dat u hieraan geen enkele herinnering meer heeft. Deze eigenaardigheden zetten zich voort wanneer u stelt dat Khalil Andarabi de provinciale politiechef was van Wardak (correct), maar tegelijkertijd beweert dat zijn voorganger een zekere commandant Naqibullah was (CGVS p. 18). De voorganger van Khalil Andarabi was immers Abdul Qayum Baqizai, en Naqibullah was nooit provinciale politiechef maar wel het districtshoofd van Jalrez op het moment dat u de regio verliet. Het lijkt er dan ook sterk op dat u de verkeerde naam op de verkeerde persoon heeft geplakt, hetgeen nogmaals bewijst dat u deze informatie ingestudeerd heeft, en het weinig aannemelijk maakt dat u van deze regio afkomstig bent. Diezelfde trend zet zich voort wanneer het gaat over de prominente positie van de provinciegouverneur van Wardak. U duidt in eerste instantie Hayatullah Hayat correct aan als de gouverneur op het moment dat u de regio verliet. Ook zijn voorganger, Abdul Majid Khogyani, voegt u netjes aan het rijtje toe. Opvallend is echter wel dat u zich helemaal niet kan herinneren wanneer de machtswissel tussen beiden net plaatsvond (CGVS p. 18), aangezien dit eveneens in de periode net voor uw beweerde vertrek gebeurde. Ook is het vreemd dat de naam Attaullah Khogyani, de woordvoerder van de provinciegouverneur wiens naam zeer geregeld de media haalt, u dan weer helemaal niets zegt, net zoals Haseebullah Kalimzay, prominent politiek figuur in Jalrez en winnaar van de laatste provinciale raadsverkiezingen (CGVS p. 18-19). Uw herinneringen aan de laatste verkiezingen beperken zich dan ook tot het jaartal en de winnaar, en u heeft slechts weet van twee stembureaus in het gehele district van Jalrez (CGVS p. 19), hoewel dit er in feite veel meer waren. Tot slot verrast het niet dat u het districtshoofd van Jalrez, wiens naam u eerder gebruikt had om naar te verwijzen als een voormalige provinciale politiechef, verkeerdelijk benoemt als Haleem Fedai, die in feite een vroegere provinciegouverneur van Wardak is geweest (CGVS p. 19).

Uit bovenstaande vaststellingen kan enkel besloten worden dat u er niet in geslaagd bent om uw recente herkomst uit de regio Jalrez van de provincie Wardak aannemelijk te maken. Verder kunnen ook vraagtekens geplaatst worden bij uw algemene (al dan niet recente) herkomst uit Afghanistan. Zo beheerst u enkele sociaal-culturele basisgegevens (Haft Miwa, Nawroz, en Kochi's / Kochyan, CGVS p. 19) bijna moeiteloos, maar is het wel zeer eigenaardig dat u nog nooit van de landeenheid 'jerib' blijkt gehoord te hebben (CGVS p. 4), een nochtans even wijdverspreid begrip in Afghanistan. Aangezien uw vader een landbouwer is, kan u dit moeilijk zijn ontgaan. Daarenboven is het erg opvallend dat u wel zeer weinig gebruikt maakt van de Afgaanse kalender, met name enkel om te verwijzen naar het Afgaanse nieuwjaar en de zaai- en oogsttijden van de gewassen die uw vader teelde (CGVS p. 5, 19). U blijkt daarentegen wel vreemd genoeg uw volledige geboortedatum in de Gregoriaanse kalender te kennen (CGVS p. 2), en ook andere belangrijke gebeurtenissen in uw leven (opleiding, werk, huwelijk) situeert u aan de hand van deze jaartelling. Gevraagd of u dan ook uw geboortedatum in de Afgaanse kalender kent, reageert u onmiddellijk dat het onmogelijk is om een 'taskara' (Afgaanse identiteitskaart) te verkrijgen in uw provincie (CGVS p. 2), hetgeen op zich een opmerkelijke bewering is gezien elke Afgaan weet dat de taskara's enkel een verwijzing naar het geboortjaar bevatten, en dat volledige geboortedata over het algemeen weinig bekend zijn in Afghanistan. Bovendien legt u tijdens een latere fase van het gehoor frappant genoeg opeens wel een taskara voor (CGVS p. 11), wat betekent dat u aan het begin van het gehoor een leugen verzoon om de vraag met betrekking tot de Afgaanse kalender af te wimpelen. Opnieuw wekt u hiermee erg de indruk dat u zich bepaalde informatie met betrekking tot de bredere Afgaanse leefwereld eigen heeft willen maken, maar geenszins over andere essentiële en doorleefde kennis beschikt.

De informatie waarop het CGVS zich baseerde werd toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Jalrez gelegen in de provincie Wardak. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Jalrez heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Tot slot, de documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande argumentatie niet wijzigen. De tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en deze documenten werden eerder reeds aangehaald (zie supra), en ook uw verklaringen wat betreft de manier waarop u deze documenten verkreeg zijn op zijn minst dubieus. Zo stelt u namelijk eerst dat ze opgestuurd werden door uw voormalige HR manager, die u even later opvallenderwijs ook "een vriend in Kabul" noemt (CGVS p. 11). U verklaart in deze context eveneens dat u naar uw HR manager in Kabul belde en aan hem vroeg om "u te voorzien van iets om hier te tonen" (CGVS p. 11). Gevraagd of deze documenten dan speciaal voor deze gelegenheid nog werden opgemaakt, stelt u echter opeens dat ze reeds eerder werden opgemaakt, maar dat u ze nog niet had ontvangen in Afghanistan (CGVS p. 12). Ook is het opvallend dat u beweert nog andere documenten met betrekking tot uw werk gehad te hebben, maar dat deze door uw ouders verbrand werden uit angst dat de Taliban ze zou terugvinden (CGVS p. 12). Nochtans verbrandden uw ouders deze documenten volgens uw eigen verklaringen pas op het moment dat u Afghanistan verliet (CGVS p. 16), en de Taliban u met andere woorden al lang gelokaliseerd had. Het feit dat zij deze documenten in paniek nog wilden vernietigen voor iets dat de Taliban eigenlijk al lang wist, lijkt dan ook opnieuw een leugentje om bestwil. Bovendien verklaarde u tijdens het eerste interview bij DVZ dat uw 'taskara' in de zee terecht kwam toen u de oversteek van Turkije naar Griekenland maakte, en dat u deze met andere woorden had meegenomen vanuit Afghanistan (verklaring DVZ p. 11). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt op het CGVS stelt u simpelweg dat dit niet waar is (CGVS p. 12), hoewel de verklaring van bij DVZ door u ondertekend werd. Helemaal frappant is het feit dat u bij DVZ eveneens beweerde over de dreigbrief van de Taliban te beschikken. U verklaart letterlijk dat deze brief bij uw andere documenten in het open centrum ligt (vragenlijst CGVS p. 3), en stelt dat u deze bewijsstukken zal meenemen naar het gehoor op het CGVS. Zelf vermeldt u op het CGVS echter spontaan niets over deze brief, en wanneer er u vervolgens naar gevraagd wordt begint u opvallenderwijs volledig naast de kwestie te spreken (CGVS p. 12). Uiteindelijk beweert u dat u aan uw familie gevraagd had om deze brief op te sturen maar dat ze dit om de één of andere reden niet konden (CGVS p. 12), hoewel het versturen van uw taskara blijkbaar geen enkel probleem vormde. Op de vraag waarom u dan bij DVZ gesteld had dat u reeds over deze brief beschikte

hier in België, kan u enkel stellen dat u er zeker van was dat ze het gingen toesturen omdat uw andere documenten ook waren toegekomen maar dat er nu "problemen waren" (CGVS p. 13). De vraag waarom de dreigbrief in de eerste plaats niet met de andere documenten werd meegestuurd lijkt echter meer toepasselijk, maar ook die laat u onbeantwoord (CGVS p. 13). Afgezien van deze vaststellingen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt daarenboven dat dergelijke documenten gemakkelijk op frauduleuze wijze tegen betaling verkrijgbaar zijn in Afghanistan én daarbuiten (zie administratief dossier), hetgeen de bewijswaarde hoe dan ook minimaliseert. Documenten kunnen in principe dus slechts geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel stelt verzoeker als volgt: "verzoeker maakt aanspraak om te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/36 van de Vreemdelingenwet".

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"1.

De vluchtelingenstatus wordt toekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het protocol van New York dd. 31 januari 1967 (hierna: "Vluchtelingenverdrag") (art. 48/3 van de Vreemdelingenwet). Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag definieert als vluchteling: "de persoon die een gegronde vrees heeft voor vervolging om reden van zijn of haar ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, die zich buiten zijn of haar land van herkomst bevindt en die omwille van die vrees de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen".

2.

2.1 Verzoeker is van Afghaanse nationaliteit. Verzoeker is Hazara van etnische origine en een Ismailiet van geloofsovertuiging. Hij woonde tot op de datum van zijn vertrek in Qalai Yadghar, een dorp in de provincie Maydan-Wardak (stuk 4).

Deze regio wordt gekenmerkt door ernstige veiligheidsproblemen, inzonderheid gezien de prominente aanwezigheid van Talibanstrijders. Dit wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zeker niet betwist.

2.2 Verzoeker was gedurende de periode begin 2013 tot en met april 2015 werkzaam als vertaler voor de Amerikaanse organisaties DAI en USAID. Dit blijkt ondubbelzinnig uit de stukken die verzoeker voorlegde naar aanleiding van het verhoor op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het betreft twee certificaten met betrekking tot zijn activiteiten voor USAID en DAI (stukken 5 en 6).

2.3 Een kleine twee weken nadat het contract van verzoeker bij USAID ten einde was gelopen, werd hij 's avonds op straat aangevallen door vier of vijf mannen met bedekte gezichten. Verzoeker brak onder meer zijn neus, ribben, tanden, etc. en werd voor dood achtergelaten op straat. Verzoeker moest in het ziekenhuis van Taamir ongeveer een maand herstellen van zijn verwondingen. Uit een onderzoek van de politie bleek dat verzoeker werd aangevallen door Talibanstrijders (stuk 3, pag. 14).

2.4 In de periode dat verzoeker in het ziekenhuis verbleef, ontvingen zijn ouders thuis een dreigbrief van de Taliban, opgesteld in het Pashto. In deze brief werd verzoeker ter dood veroordeeld (stuk 7 en 8):

"De Islamitische Emiraat van Afghanistan

Je bent H.A., de zoon van G.H. We waarshuwen jou, omdat je werkt met ongelovigen en buitenlandse partners die tegen de Islam zijn. Je helpt hen en je hebt gespioneerd voor hen. Degene die de ongelovigen en buitenlandse partners helpt, werkt ons tegen en krijgt de doodstraf. Ik ga je ganse gezin veroordelen tot de doodstraf.

Handtekening: M.G.W.A."

Verzoeker kon dit schrijven nog niet voorleggen naar aanleiding van het verhoor op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het document kon hem pas later worden opgestuurd. Verzoeker kon op het verhoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wel gedetailleerd omschrijven wat precies in de dreigbrief stond (stuk 3, pag. 14 in fine):

"Het was geschreven in Pashtu, de hoofding was Islamitische Republiek van Afghanistan, je werkt met buitenlanders, je werkt tegen de islam, en je werkt samen met de ongelovigen, je moet gedood worden, er stonden nog wat dingen geschreven en een stempel en een handtekening. In naam van M.G.W.A., hunleider."

2.5 Nadat verzoeker Afghanistan had verlaten, kwamen Talibanstrijders hem 's nachts nog eens zoeken in zijn ouderlijk huis, wellicht om uitvoering te geven aan het voornemen dat in de dreigbrief werd geuit (stuk 3, pag. 16).

3.

Uit de voorliggende feiten en stukken blijkt aldus ondubbelzinnig dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging om reden van zijn of haar ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoeker heeft aldus recht op erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980."

2.1.1.2. In een tweede middel stelt verzoeker als volgt: *"subsidiar maakt verzoeker aanspraak op subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet".*

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"1.

Indien de Raad van oordeel zou zijn dat verzoeker geen aanspraak maakt om te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980, quod non, dient te worden vastgesteld dat verzoeker minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

2.

Subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Onder ernstige schade wordt onder meer begrepen doodstraf of executie, of ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/3 van de Wet van 15 december 1980).

3.

3.1 Uit de voorliggende feiten en stukken, inzonderheid uit de dreigbrief van de Taliban waarin zijn doodsvonnis werd betekend (stuk 7 en 8), blijkt duidelijk dat verzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren, een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Dat deze dreiging nog steeds reëel is blijkt tevens uit het feit dat Talibanstrijders hem na zijn vertrek uit Afghanistan kwamen zoeken in zijn ouderlijk huis (stuk 3, pag. 16).

3.2 Zoals gezegd, is verzoeker afkomstig uit een regio die wordt gekenmerkt door ernstige veiligheidsproblemen, inzonderheid gezien de prominente aanwezigheid van Talibanstrijders. Dit wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zeker niet betwist.

In dit verband wenst verzoeker te verwijzen naar een eigen handgeschreven verklaring waarin hij zijn zeer gevaarlijke situatie in zijn regio van herkomst beschrijft en verzoekt om bescherming (stuk 9).

4.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker minstens recht heeft op subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt de volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift: zijn gehoorverslag (stuk 3), zijn taskara (stuk 4), twee certificaten met betrekking tot zijn werkzaamheden (stukken 5 en 6), een dreigbrief en de vertaling ervan (stukken 7 en 8) en een handgeschreven verklaring (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt dat hij gewerkt heeft voor DAI, een partnerorganisatie van USAID. Tien of elf dagen nadat hij er stopte, werd hij aangevallen waarna hij een maand in het ziekenhuis verbleef. Bij zijn thuiskomst vertelde zijn moeder hem dat er op een nacht een dreigbrief werd achtergelaten waarin stond dat hij moest worden gedood omwille van zijn werk met buitenlanders. Hij vertrok de dag nadien. In de bestreden beslissing wordt hem de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn werkzaamheden voor DIA/DAI, (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij omwille van deze werkzaamheden zou hebben gekend, gelet op zijn tegenstrijdige en vage verklaringen, (iii) zijn verklaringen over het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en de periode eraan voorafgaand incoherent zijn, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit Qalai Yadghar in de provincie Maydan Wardak, en (v) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Wat betreft de bij onderhavig verzoekschrift gevoegde certificaten met betrekking tot zijn werkzaamheden (stukken 5 en 6) dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Bovendien betreffen het slechts kopieën die door allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Daarnaast blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

Aangaande de bij onderhavig verzoekschrift gevoegde dreigbrief met vertaling (stukken 7 en 8) dient erop gewezen dat dienaangaande terecht het volgende wordt opgemerkt in de bestreden beslissing:

"Helemaal frappant is het feit dat u bij DVZ eveneens beweerde over de dreigbrief van de Taliban te beschikken. U verklaart letterlijk dat deze brief bij uw andere documenten in het open centrum ligt (vragenlijst CGVS p. 3), en stelt dat u deze bewijsstukken zal meenemen naar het gehoor op het CGVS. Zelf vermeldt u op het CGVS echter spontaan niets over deze brief, en wanneer er u vervolgens naar gevraagd wordt begint u opvallenderwijs volledig naast de kwestie te spreken (CGVS p. 12). Uiteindelijk beweert u dat u aan uw familie gevraagd had om deze brief op te sturen maar dat ze dit om de één of andere reden niet konden (CGVS p. 12), hoewel het versturen van uw taskara blijkbaar geen enkel probleem vormde. Op de vraag waarom u dan bij DVZ gesteld had dat u reeds over deze brief beschikte hier in België, kan u enkel stellen dat u er zeker van was dat ze het gingen toesturen omdat uw andere documenten ook waren toegekomen maar dat er nu "problemen waren" (CGVS p. 13). De vraag waarom de dreigbrief in de eerste plaats niet met de andere documenten werd meegestuurd lijkt echter meer toepasselijk, maar ook die laat u onbeantwoord (CGVS p. 13). Afgezien van deze vaststellingen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt daarenboven dat dergelijke documenten gemakkelijk op frauduleuze wijze tegen betaling verkrijgbaar zijn in Afghanistan én daarbuiten (zie administratief dossier), hetgeen de bewijswaarde hoe dan ook minimaliseert. Documenten kunnen in principe dus slechts geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is."

Het feit dat verzoeker plots tóch de dreigbrief bijbrengt, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Wat betreft verzoekers taskara wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bovendien verklaarde u tijdens het eerste interview bij DVZ dat uw 'taskara' in de zee terecht kwam toen u de oversteek van Turkije naar Griekenland maakte, en dat u deze met andere woorden had meegenomen vanuit Afghanistan (verklaring DVZ p. 11)."

Het louter opnieuw bijbrengen van het gehoorverslag (verzoekschrift, stuk 3) doet op zich evenmin afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor de handgeschreven verklaring (verzoekschrift, stuk 9), die bovendien duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft.

Waar verzoeker nog wijst op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing op uitgebreide en pertinente wijze wordt gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde (recente) afkomst. Verzoeker laat in het geheel na deze motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Voor het overige komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van enkele van zijn verklaringen, het bevestigen van één versie van in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheden – hetgeen deze tegenstrijdigheden uiteraard niet ongedaan maakt – en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Tevens is het mogelijk dat verzoeker in een derde land een andere nationaliteit of verblijfsstatus heeft verworven. Hoger is immers reeds komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst en profiel, zodat de Belgische asielinstanties in het ongewisse zijn over verzoekers doen en laten vóór zijn komst naar België.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde herkomst uit de provincie Maydan Wardak, noch zijn profiel aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust en verkeert de Raad in de onmogelijkheid, door verzoekers toedoen, na te gaan wat verzoekers (recente) verblijfplaatsen zijn. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker zelf meent dat hij nood heeft aan internationale bescherming, gelet op zijn bedrieglijke verklaringen over zijn herkomst. Indien verzoeker immers meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toen, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de asielinstanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven van zijn voorgaande verblijfplaatsen en eventuele andere nationaliteiten of verblijfsstatussen waarover hij beschikt(e).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER